

er neppe nogen, der tænker paa, at de skulde formindskes. Naar vi nu gaa bort fra Understøttelserne til Foredragsvirksomhed i de forskellige Grene og Afskygninger, kunde det maaske være ganske godt at se paa, hvordan det derefter udvikler sig, saa man maaske ganske anderledes klart kan faa Øje for, hvad det er for Foredragsvirksomhed, vi i Fremtiden skulle støtte. Jeg tror derfor, at de Herrer gøre den Sag, som de synes at interessere sig saa meget for, den bedste Tjeneste ved at tage dette Forslag tilbage i Aften. Jeg føler mig overbevist om, at ligesom anden Foredragsvirksomhed, som ogsaa har til Formaal at oplyse og dygtiggøre vort Folk, har kunnet trives i vort Land og udrette overordentlig meget godt uden nogen Støtte fra Statens Side, maa denne Virksomhed sikkert ogsaa kunne leve et Aar uden at faa denne Hjælp. Som sagt, jeg tror, at det vil være godt at se, hvorledes det hele udvikler sig. Jeg tror, at vi langt bedre, naar vi have slettet alle disse Foredragsbevillinger, bagefter ville kunne dømmes over, hvad det virkelig er, vi skulle yde Hjælp for, som det ærede Medlem siger, at styrke Befolkningens Dygtighed og Indsigt, og det tror jeg nok, at vi alle ville være med til. Det vil jeg i alt Fald altid bidrage mit til, for saa vidt jeg kan se, at den Vej, der anvises, fører til dette Maal.

K. M. Klausen: Den højtærede Minister gjorde opmærksom paa, at den Bevilling paa 200,000 Kr., der har været givet som Tilskud til Støtte for Skolefondene, ikke paa Finansloven er betegnet som „anslaet“. Det er fuldkommen rigtigt, men vi have hvert Aar været vidende om, at denne Bevilling er bleven overskredet. Den har saaledes paa Statsregnskabet fra 1908—09 været overskredet med 73,500 Kr. Det have vi udmærket godt været vidende om, og det have vi allesammen fundet os i, for vi vare alle glade derfor, den Gang den Anmærkning, som den højtærede Minister læste op for os, som staar paa Finansloven, og som blev vedtagen ved anden Behandling i Aar, kom ind. Det er nu ganske interessant i politisk, i konstitutionel Henseende at se paa denne Sag, fordi det derigennem bevises, at man kan forandre bestaaende Love paa meget indgribende Maade gennem en Anmærkning paa Finansloven. Det var det, vi gjorde under Kultusminister Enevold Sørensen. Vi vare alle tilfredse med det, og den Ændring i den bestaaende Skolelov har vist sig

meget heldbringende. Paa Grundlag af den er der rejst en Række smukke Skolebygninger og Gymnastikhuse og anlagt Idrætspladser ud over Landet. Denne Virksomhed vil naturligvis ikke kunne standses, men den vil blive hemmet. Der er mange Kommuner, som maaske have haft i Sinde at søge nogen Hjælp til at rejse nye Bygninger, men som nu, naar de fra Ministeren faa at vide, at Midlerne ikke strække til, holde sig tilbage. Det er, synes jeg, det sørgelige ved det. Den højtærede Minister sagde, at det var en Overgangsbestemmelse, der blev sat ind i Skoleloven af 1899, men det er dog en Overgangsbestemmelse som kan øve sin Virkning ogsaa fremdeles, for der er mange Skoledistrikter, hvis Børneantal kan vokse op over de 74, og hvor det bliver nødvendigt at skaffe nye Skolelokaler, men saadanne Kommuner kunne saa blive generede ved, at de ikke kunne faa det Tilskud, man har kunnet faa tidligere.

Den højtærede Minister kunde ikke rigtig forstaa Socialdemokratiets Stilling til de 1,500 Kr. til kirkehistoriske Foredrag. Jo, her ere vi i udmærket Overensstemmelse med vor Fortid. Vi have nemlig tidligere foreslaaet, at netop denne Bevilling skulde udgaa, medens de fire andre oretholdtes. Derfor have vi godt kunnet slutte os til det øvrige Udvalg om et Forslag om, at den gaar ud. — Jeg maa ogsaa sige, at jeg har meget undret mig over det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen). Jeg erindrer, at ved Finanslovens anden Behandling var det ærede Medlem saa overordentlig virksom for Bevillingen til den folkelige Universitetsundervisning, at han gik rundt her i Salen og agiterede personlig og endogsaa henvendte sig personlig til Finansudvalgets Medlemmer for rigtigt at stramme os op til dog i hvert Tilfælde at holde fast paa denne ene Foredragsbevilling. Og saa i Aften er Stillingen helt forandret, i Aften træffe vi her det ærede Medlem modløs, han strækker Gævær, han vil slet ikke tage Del i Afstemningen. Det ærede Medlem har helt glemt sin store Kærlighed til Sagen ved anden Behandling. Har det ærede Medlem maaske i Mellemtiden faaet en Ordre, som han skal parere? Tør det ærede Medlem ikke være med mere? Jeg synes, det er underligt, at en Mand, der har vist sig som den, der kæmpede i forreste Række, nu helt trækker sig tilbage, slet ikke kan være med mere. Det er en ganske mærkværdig Vending. Det ærede Medlem siger, at naar vi stille vort For-